

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 94/2017-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. februára 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Michalom Treščákom ml., Slovenskej jednoty 8, Košice, pre namietané porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresnej prokuratúry Košice I č. k. 1 Pn 741/16/8802-8 zo 7. novembra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. decembra 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresnej

prokuratúry Košice I (ďalej len „okresná prokuratúra“) č. k. 1 Pn 741/16/8802-8 zo 7. novembra 2016 (ďalej len „uznesenie okresnej prokuratúry“).

Sťažovateľ v podanej sťažnosti uviedol, že 12. júla 2016 podal na okresnej prokuratúre oznámenie o skutočnostiach nasvedčujúcich spáchaniu trestného činu (ďalej len „oznámenie“). O jeho oznámení rozhodol vyšetrovateľ Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach, odboru kriminálnej polície (ďalej len „OR PZ v Košiciach“) uznesením ČVS: ORP-1861/5-VYS-KE-2016 z 23. septembra 2016 tak, že vec podozrenia zo zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1 a 3 písm. a) Trestného zákona odmietol, pretože nebol daný dôvod na začatie trestného stíhania alebo na postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorá bola uznesením okresnej prokuratúry zamietnutá ako nedôvodná.

Sťažovateľ je toho názoru, že postup OR PZ v Košiciach, ako aj postup okresnej prokuratúry je nezákonný. Sťažovateľ poukázal na to, že pre začatie trestného stíhania je postačujúce, aby bolo spáchanie trestného činu pravdepodobné, a nie je potrebné, aby sa dosiahla miera preukázania jednotlivých skutočností hraničiaca s istotou, pretože táto má byť výsledkom až dovŕšeného trestného stíhania v prípade podania obžaloby voči páchatel'ovi. Sťažovateľ poukazuje na to, že zo strany OR PZ v Košiciach, ako aj zo strany okresnej prokuratúry došlo k odmietnutiu jeho oznámenia bez riadneho prešetrenia skutočností, ktoré nasvedčovali spáchaniu trestného činu, preto namietané uznesenie považuje za predčasné, čím došlo k zásahu do jeho základného práva na poskytnutie ochrany prostredníctvom trestného konania.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd rozhodol takto:

„Právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo uznesením Okresnej prokuratúry Košice I č. k. 1 Pn 741/16/8802-8 z 07.11. 2016 porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Okresnej prokuratúry Košice I č. k. 1 Pn 741/16/8802-8 zo dňa 07.11.2016 a vracia vec Okresnej prokuratúre Košice I na ďalšie konanie.

Okresná prokuratúra Košice I je povinná nahradiť sťažovateľovi trovy tohto konania...“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd v súvislosti so sťažnosťnými námietkami sťažovateľa považoval za potrebné poukázať na svoju ustálenú judikatúru, v rámci ktorej opakovane vyslovil, že právo fyzickej alebo právnickej osoby na začatie trestného konania proti označenej osobe na základe podaného trestného oznámenia nepatrí medzi základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy a ani ho nemožno odvodiť z niektorého zo základných práv alebo slobôd (m. m. II. ÚS 42/00, II. ÚS 28/06, III. ÚS 278/06).

Ústavný súd nespochybňuje, že po podaní trestných oznámení sťažovateľovi vznikli práva na ochranu vyplývajúce mu zo základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Hoci podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu mu z tejto ochrany nevyplývalo subjektívne právo na trestné stíhanie iného – osoby označenej v trestnom oznámení, bol oprávnený, aby orgány činné v trestnom konaní venovali jeho trestnému oznámeniu riadnu pozornosť zodpovedajúcu ich zákonným povinnostiam.

Orgány činné v trestnom konaní sú povinné trestné oznámenia oznamovateľa trestného činu riadne prešetriť a rozhodnúť o nich. Z listinných dôkazov predložených sťažovateľom vyplýva, že vo veci sťažovateľa sa tak aj stalo.

Z uznesenia okresnej prokuratúry vyplýva, že sa prokurátor okresnej prokuratúry sťažnosťou sťažovateľa riadne zaoberal a rozhodol o nej, pričom jeho právny názor je podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľný, a preto ním nemohlo dôjsť k porušeniu označených práv sťažovateľa.

Ústavný súd v tejto súvislosti aj v nadväznosti na svoju konštantnú judikatúru zdôrazňuje, že ak orgány činné v trestnom konaní v danom prípade po zvážení všetkých okolností prípadu nerozhodli o trestnosti skutku, ktorý bol predmetom oznámenia sťažovateľa, nemohli porušiť jeho zákonom ani ústavou chránené práva. Nikto totiž nemá právny nárok a už toľž nie ústavnoprávny nárok na to, aby jeho podaniu, v prípade sťažovateľa oznámeniu, bolo vyhovené. Ak vykonané dôkazy, resp. zistenia orgánov činných v trestnom konaní, nedávajú podklad na začatie alebo pokračovanie v trestnom stíhaní, nemôže príslušný orgán činný v trestnom konaní začať konať alebo pokračovať v konaní, príp. nariadiť, aby sa trestné konanie začalo alebo v ňom pokračovalo. Sťažovateľ

ako oznamovateľ trestného činu má zákonné právo domáhať sa len toho, aby sa s jeho oznámeniami či sťažnosťami kompetentný orgán riadne zaoberal. Nemá však nárok na to, aby výsledok konania zodpovedal jeho predstave (m. m. napr. II. ÚS 88/99). Sťažovateľom podanému oznámeniu a sťažnosti bola venovaná náležitá pozornosť.

Tieto skutočnosti viedli ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa k záveru, že sťažnosť je v tejto časti zjavne neopodstatnená, a preto ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. februára 2017